

A válságnak az első részben tárgyalt jelensége – amely a nép és a kormány elhidegülésében fejeződik ki, s amelyet a kormány ugyan igyekszik leküzdeni, de mindhiába, mert minden mögött a pénztelenség és az anyagi terhek változatlan súlya áll – után, most a válság másik elemét, az ellenséges beszivárgást és a magyarellenesség sokszor nem is lopakodó, hanem nyílt előretörését vesszük szemügyre.

Egy példával tesszük a dolgot szemléletessé:

2002-ben, még a gyanús körülmények között szerencsétlenül járt pécsi kommunista polgármester idejében, a Pécsi Tudomány Egyetem kiadott egy Münchenben írt, Festschrift című tudományos Volksbund-mentő emlékkönyvet, amelyet most kilenc évvel később Albert Gábor egy kitűnő tudományos alaposságú történeti munkában elemzett.

KIÉRT SZÓL A HIDASI HARANG...? – avagy a történelembe vetett ember felelőssége címen. A mű tulajdonképpen leleplezés tudományos eszközzel, és folytatása az 1985-ben kiadott, s a hazai németiség sorsával foglalkozó szociológiának. Amit persze a hazai németiség müncheni kutatói és a tanácsadójukul szegődött mai maszkil – ezt majd megmagyarázzuk – nem ismer. Idézzünk tehát Albert Gábor könyvéből egy rövid részt, amelyet ő maga is idéz a Volksbund harmincas évekbeli tevékenységének igazolásául, felmentéséül szolgáló Festschriftből.

„A Bleyer utáni ifjabb generáció a német mozgalom múltbeli kudarcai alapján már nem látott lehetőséget a magyar kisebbségi kormányzattal való együttműködésre, és úgy látta, hogy a németiség identitásának további eróziója csakis a ma-gyartól teljesen elszakított népi német identitás erősítésével valósítható meg. A Volksbund számára csak a magyar törekvésekkel

Írta: Csurka István

2011. június 26. vasárnap, 14:03 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:09

---

nyíltan szembemenő, a saját megmaradásáért erőteljes harcot vívó identitás volt legitim. Ehhez a segítséget pedig egyértelműen attól a Németországtól várta, amely időközben nemzetiszocialistává változott. S a hazai német kisebbséggel az identitás megőrzésében való segítkezésen túl további tervei voltak.”

A dolog világos, félreérthetetlen. A magyar Dunántúl bekebelezése Volksbund- alapon meg is kezdődött, megjelentek térképek, amelyek már német élettérként ábrázolták az országrészt. Akadt azonban néhány magyar író, aki felemelte szavát a német terjeszkedés alapjául szolgáló magyar egyke ellen és kérték a kormányt, hogy magyar érdekű birtokpolitikával állja útját a magyarság kiszorulásának és a német elem túlterjeszkedésének.

Ez történt a harmincas években, de most „2002-t írunk, Göncz Árpád a köztársaság elnöke, még a Fidesz van kormányon, de már elvesztette a választást, Pé-csett és Baranyában az MSZP regnál és az egyetem kiadja a Festschriftet. A müncheni szerző két már nem élő magyar íróat támad meg és tesz felelőssé a háború utáni német kitelepítésért. Illyés Gyulát és a zengővárkonyi református lelkészt, íróat, Fülep Lajost. Azt írja, hogy a háború utáni német kitelepítésnek tulajdonképpen Illyés és Fülep az okozója, mivel ők kezdték magyar fajvédő módra bolygatni a német helyfoglalást, ők azok, akik nem túrték meg a kisebbségi identitást a még

magyarnak mondott, de már németek által birtokolt dunántúli földeken. Nem tetszett nekik a térkép, amely már német élettérként ábrázolta a Dunántúlt. A két magyar rasszista a bűnös.

Az egyetem azonban tanácsadót, közreműködőt is rendel a müncheni szerzők mellé. A müncheniek mellé rendelt ifjú tudós, – a maszkil – sűgja, sugalmazza nekik az Illyés rasszizmusáról szóló gondolatokat. A sugalmazó, akit az imént maszkilként említettünk, ma, 2011-ben is fontos közéleti szereplő és mint ilyen, tényezője a tárgyalt válságnak. Meg kell azonban állnunk egy pillanatra. Ki az, mi az a maszkil? Kik voltak a maszkilok? Ezt ma már bizony csak a Volksbund-ellenes tábor judaisztikailag műveltebb rétege tudja, még sok zsidónak sincs róla fogalma. A maszkilok a XVIII.–XIX. század fiatal vidéki zsidó értelmiségiei, tanítói voltak, akik fellázkodtak az emancipáció ellen és kiálltak a héber nyelv használata mellett, a jiddissel szemben, és sokszor szembeszálltak a megalkuvónak tartott rabbikkal is, akiket a hitközség mindenütt eltartott – őket meg nem. Csak nem mindig beszéltek szépen, jól és helyesen a hébert, amelyért küzdöttek, mint ahogy a mi maszkilunk sem ismeri a ma-gyar

irodalmat – vagy nem akarja ismerni.

Ungváry Krisztiánról van szó, ő ennek a válságnak egyik maszkilja. Különböző múltfeltáró intézmények munkatársa, vezetője, eddig titkos listákat fejt meg és ad ki, leleplezéseket indít el, szerepel és igazságot oszt. Benne van a dolgokban. Ítélt, véleményt mond, sugalmaz. Mindig független tényezőként jelenik meg, mint a többi maszkil. Ezért válságjelenség. Ha Albert Gábor nem figyel fel a 2002-es Volksbund-mentő és Ungváry Krisztián segítségével magyarellenes jelenségre, ma senki sem látja meg az összefüggést a mai válság és a válságkeltők módszerei, eszközei és céljai között.

Mert mi is történt pontosan? Egy szilárdan kommunista vezetésű városban, egy sok németlakta megyében az egyetem nyilván baloldali, esetleg zsidó vezetése kiad egy Volksbund-mentő ünnepi kiadványt, amelyben rasszistának bélyegzik a század egyik legnagyobb magyar költőjét és Fülep Lajost, a minden írásában ma-gyar érdeket szolgáló kitűnő író, azaz olyan elemekkel, illetve olyan elemek utódaival szövetkeznek a magyarság, a magyar irodalom ellen, amelyeknek a 44-es zsidó tragédiában nagy szerepük volt.

Lehet itt tehát szövetséget kötni volt volksbundistával, vagy volksbundisták mentegetőivel a magyar ellen, még maszkilnak is, akinek a családjában talán áldozatok is vannak. A kötetet Göncz Árpád elnök ajánlása is díszíti, kiadásában részt vett a Mazsihisz. Pénzt adott hozzá. Zsidó – Volksbund-összefogás a magyar ellen. Ehhez képest mindegy, hogy fő maszkilunk, Ungváry Krisztián milyen származású. Ő most véleményformáló és ezáltal, hatalombirtokos. Azt sem tudjuk, hogy azok az urak mit csinálnak ma a pécsi egyetemen, akik ezt a Festschriftet az egyetem nevében kiadásra elvállalták, hozzájárultak, s őrzik-e még szerzett jogukat, az egyetemi autonómiát – meg a nagy fizetést.

El kell egy kicsit gondolkoznunk ezen a helyzeten. Mi mozgatja azokat a masz-kilokat és nem maszkilokat, volt SZDSZ-eseket és volt kommunistákat, akik még a legfőbb ellenségükkel, avagy annak utó-rezgéseivel is hajlandók összeállni – a magyarság ellen. De továbbmenve, miért kell a magyar kormánynak türelmesnek lennie ennyire ádáz ellenséggel szemben? Miért kapnak teret, fórumot, folyóiratot, egyetemi katedrát, rektori hivatal, Terror Házát, alapítványt, intézményt és egyáltalán hangot azok, akik bizonyítottan magyarellenesek? Miért lehet folyamatosan, céltudatosan hitelét rontani a szabad és szabályos választáson elért kétharmados alkotmánynak és megalkotóinak? Miért lehet nemzetközi fellépést szervezni a magyar állam pénzén a ma-gyar állam ellen?

Írta: Csurka István

2011. június 26. vasárnap, 14:03 - Módosítás: 2011. augusztus 23. kedd, 14:09

Megmondjuk: azért, mert a magyarság – nem először a történelme során – nem tudja, mivel áll szemben. Fogalma sincs annak az állandó rágásnak, rágcsálásnak, annak a folyamatos, szívós aknamunkának, a sok beszédnek és a sok hazug kérdésfeltevésnek és végül annak a gyűlöletnek a mélységéről, amely ellene és munkája, megmaradása ellen irányul. A volt Volksbund ereje, hataloméhsége zsenge úttörő körtánc a liberális, bolsevik masz-kil és a tegnapi Aczél-káder és hatalombirtokos erejéhez, kitartásához képest. Már nemcsak a sajtóban, rádióban televízióban birtokolt aránytalan részükről és roppant hazugságözönükről van szó, hanem a mindennapokban való beoltásaikról, állandó elégedetlenségszításukról is. A masz-kil egy született hangulatterjesztő. Megáll melletted, kérdez, sápiózik, példálózik, sorolja a te sérelmeidet és észre sem veszed, már be vagy oltva. Már te viszed tovább a rossz hangulatot.

A terep nagyszerű, az anyagi nehézségek óriásiak, az élet nehéz, de a masz-kil nem is ezen akar felülkerekedni, hanem azt akarja, hogy ne lássad az összefüggéseket, felejtsd el az okát és terhelj rá mindent arra, amit tegnap te választottál.

Így aztán a mai magyarság gyanútlanul nem csak az előző nyolc év terhelését, az okot és az okozókat felejti el, hanem egész múltját, az 1918-as Károlyi-rombolást, a Károlyi-féle masz-kilok uralmától, a Kun Béla terrorizmusig és a Rákosi–Gerő, majd a Kádár–Aczél masz-kil házitanítók sivár nemzetellenességéig, és észre sem veszi, mindent összesűrit. A masz-kil szerint mindenért a mai kormány a felelős.

Holott valójában csak egyért: azért, hogy ezt tűri. Hány masz-kil van az államgépezetben?